

na son sempre més segures i més gran el seu imperi, quan desde la llar de la família fomenta les creences, i com far resplendent s'aixeca magestuosa en mitg del mar social per a signar el port salvador a n'els qui están en perill de naufragar en els esculls procelosos del dupte.

Digna considerem a la dona de participar del esperit de igualtat que proclama l'Evangeli, i de gaudir les preminències que, adequades a n'el seu especial caràcter, li concedeix de bon grat la societat contemporània; però entenem que sempre que's tracti d'educar a la dona, convé considerar-la com a mare abans que com a ciutadana. Els destins de la humanitat reclamen que no's merceixi la flor beneïda que va brotar en el Calvari, i la historia ensenya que per a lograr bons ciutadans cal fer abans mares perfectes.

JOAN DOTRAS.

■■■■■■■■

L'honradesa d'esser catalans

Si sempre un s'ha d'enorgullir d'haver nascut en la terra que Deu ha disposat vegés la llum del dia, amb doble motiu els catalans podem estar joiosos i donar gracies a la Providencia d'haver-nos posat en aquest tros de mon qu'en sa gloriosa historia hi te un fet que cap altre poble del Univers pot contar-ho en les pàgines de ses gestes immortals.

Perque si nosaltres trovem en nostres filosos un Dr. Torres i Bages i un Balmes, vindrà Bèlgica i'ns ensenyará les obres d'un Mercier i Castella las d'un Zeferí González; si els hi anomanem un Gaudí, l'antiguitat de Grecia ens mostrará un Fidias i un Praxíteles; si don

Jaume el Conqueridor es una de les figures més enlairades del seu temps; Napoleón, Temíscoles, Leonidas i Alvarez de Castro podrán tenirne enveja; al aixecar un monument a Mn. Cinto Verdguer per son Atlántida, també el voldrán per ells Homer, Milton, Camoens i Torcuato Tasso; si 'ns admirem devant de les obres d'En Fortuny i d'En Viladomat; Dudera, Rosales, Goya Tiziano. Rafael i Murillo atraurán nostres mirades; si un Clavé ens regositja amb sos cants també esplaiaren la nostra ànima Chopin, Hayden, Wagner, Grieg, Litz i Gounot; si En Clarís, el doctor Robert i l'Almirall foren uns valents defensors dels bells ideals de les vindicacions de nostra terra; Gladstone i Parnell, ens retraurán sa historia; si En Frederich Soler i En Guimerá se feren aplaudir amb ses concepcions dramàtiques; Eurípides Schiller, Shakespare, Moliere, Tamayo i Baus, Calderón, Racine i tants altres ens demanarán aplausos, si un Llimona i un Campeny ens presenten ses genials escultures; Miquel Angel pot presentar-nos el seu Moisés; si tenen les Histories d'En Muntaner, Desclot, Balaguer, Aulestia i Bofarull poden mostrar-nos les seves En Cesar Cantú, Lafucnte Hereodoto i Medriaira; si com a homes de ciencia tenim en Monturiol, els Salvador, un Cubí i un Salvá; Lavoisier, Papin i Galileo poden aixecar orgullosament la testa; si'ns vanagloriem d'un Rector de Vallfogona d'un Aribau, d'un Calvet d'un Ubach d'un Casas, d'un Bori i Fontestá; les patries de Santa Teresa de Jesús, Garcilaso, Meléndez, Lafontaine, Haraci, Anacreon i Cervantes, podrán mostrar-nos sos fills il·lustres i si entre 'ls pedagogs contem un Rexach i un Montoy; Italia pot presentar un Paste-

lozi, Alemanya un Froebel i Castella un Ponce de León i un Alcántara García. Fins en els fets històrics, avenços científics i industrials, com també en les conquestes i lluites d'armes poden, totes les nacions del mon, presentar davant dels nostres exemples, parions, que feren resurtir, devegades, la seva supremacia.

Mes, en lo que som els únics, es en l'acte de nostres avants passats als 33 anys de la Era Cristiana.

A la ciutat de Barcelona, arriba ven baixells de Palestina, explicant que un home d'aquella terra feia coses portentoses. Amb sa mirada lligaba 'ls cors, amb ses paraules atreia les voluntats, goria 'ls malalts donava vista al cecs, parla als muts, ressuscitava 'ls morts, i lo que's més encare, perdonava 'ls pecats i tota la clau de la seva predicació era de que: s'aimessin els uns als altres com a germans.

A lo que responien els bons ciutadans de Barcelona que si era com deien aquell home, no era un home solsament: Era un Deu.

Mes un dia esdevingué un gran eclipse; la terra trontollá, una montanya quedá esberlada i cap dels savis podia ni sabien explicar-se aitals trastorns de la naturalesa.

Algún temps després els portadors de tant afalagadores histories donaven la trista nova de que aquell portentós home havia sigut ignominiosament mort en creu, pels mateixos que des avants el varen rebre amb palmes i llors, puig els hi volia refrenar els vicis i passions.

Indignats els barcelonins s'enteraren de la família que li quedava al Màrtir; i no tenint ni esposa ni fills, sino solsament Mare, determinaren anar a donar-li la expressió de son condol.